

Pildele Domnului Isus în Luca

Pilda semănătorului

Matei 13.3-9; Marcu 4.3-9; Luca 8.5-8

În capitolul 12 din Matei se vede că Domnul Isus este cu totul respins de iudei, iar mai-marii lor făptuiesc păcatul împotriva Duhului Sfânt. Aceasta este o dovadă că Israel n-a adus nici un fel de roadă pentru Dumnezeu.

Faptul acesta ne conduce la o ordine de lucruri cu totul nouă: Dumnezeu ia acum caracterul unui semănător. Omul s-a dovedit că nu poate aduce roade și de aceea punerea la încercare a încetat, iar Dumnezeu a devenit Cel care dă, care nu mai caută roade. Aceasta face din pilda semănătorului un fel de pildă-cheie. Domnul a spus ucenicilor Săi: „Nu înțelegeți pilda aceasta? Cum veți înțelege atunci toate celelalte pilde?” (Marcu 4.13). Și e de mirare că pînă în ziua de azi acesta este un lucru pe care mulți care spun că sînt creștini nu-l înțeleg; ei sînt foarte ocupați să găsească ceva în om, ceva care să poată fi cultivat și făcut să se potrivească pentru Dumnezeu. Este o mare greșeală! Omul a fost pus la încercare în condiția nevinovăției adamice, fără lege, sub lege, sub proroci, sub Hristos — dar totul s-a sfîrșit în faliment și acum un Semănător trebuie să iasă afară să-și semene sămînța și slujitorii Săi s-o semene în lumea largă.

Pilda este de o simplitate plină de frumusețe. Cine nu știe ce este un semănător care își împrăștie sămînța peste pămîntul arat? În locurile unde nu sînt garduri, o parte din sămînță cade pe drum și este călcată în picioare de trecători sau este luată de păsări. Altă sămînță cade pe un loc unde este puțin pămînt sub care se află o stîncă, iar alta cade printre spini, care o înnăbușe. Totul formează o scenă deseori văzută în Palestina de marile mulțimi către care era adresată pilda aceasta.

Din fericire, avem însăși explicația Domnului cu privire la pilda aceasta. Sămînța semănată este „cuvîntul împărăției” în Matei și „Cuvîntul lui Dumnezeu” în Luca — vestea bună a lui Dumnezeu către om. Este vorba de primirea cuvîntului Domnului în inimi, nu de stabilirea împărăției pe pămînt. Și foarte clar ni se prezintă piedicile care stau în calea primirii de către om a cuvîntului vestit. Cel care se opune lucrării acesteia este vechiul vrăjmaș, Satan. El este prezent unde se predică, să fure sămînța, ca nu cumva să prindă rădăcini. Vrăjmășia aceasta pe care el și-a arătat-o în grădina Edenului continuă să existe, în toată răutatea ei. El este nu numai vrăjmașul lui Dumnezeu, ci și al omului, deși sărmanul om căzut nu știe lucrul acesta și nici nu-l crede cînd i se spune. De ce omul nu simte lanțul Satanei prin care e dus la pierzare, ni se spune în curind. Satan stie care sînt înclinările omului și are grijă să pună lanțurile în direcția în care omului îi place să meargă. Și atunci omul nu simte legăturile care-l țin și-l urmează orbește pe Satan.

Cuvîntul semănat vine din inima lui Dumnezeu și se adresează inimii omului. Sămînța de pe drum reprezintă pe ascultătorii care nu înțeleg Cuvîntul și Satan îndată fură sămînța și nici una nu prinde rădăcini.

Un fapt foarte dureros aflăm cu privire la ascultătorul asemănat cu un pămînt stîncos. Se spune că el aude Cuvîntul și-l primește de îndată și cu bucurie. Dar nu are rădăcină și atunci cînd vine încercarea sau persecuția din pricina Cuvîntului, el imediat se lasă împiedicat. Sămînța pare că a răsărit, dar la căldura soarelui se usucă. Ascultătorul a auzit într-adevăr o istorie frumoasă — istoria harului lui Dumnezeu — și i-a plăcut. Dar repede, totul a luat sfîrșit!

Aici de două ori întîlnim „îndată”. El primește Cuvîntul „îndată”; dar cînd vine persecuția din partea lumii, îndată el părăsește totul. Desigur, aceasta ar trebui să ne facă să fim prudenți cînd este cazul să ne pronunțăm repede cu privire la rezultatele seminței semănată. Expresiile folosite sînt tari: Cuvîntul este primit, și primit cu bucurie, deci noi putem trage repede concluzia că lucrarea trebuie să fie reală. Dar conștiința poate că n-a fost atinsă și atunci ascultătorul este descris ca „neavînd rădăcină în sine însuși” și persecuțiile care vin îl fac să se lepede. Iar noi, dacă ne-am grăbit să spunem că „s-a întors la Dumnezeu”, sîntem rușinați.

Ascultătorul care primește Cuvîntul între spini este imul care „aude Cuvîntul”, dar acesta este înăbușit de grijile obișnuite ale vieții, de înșelăciunea bogățiilor și de poftele altor lucruri. Inima e plină de propriile ei necazuri și astfel, fiind un amestec în ceea ce urmărește omul, sămînța ajunge să fie fără roadă; ea este pierdută.

În sfîrșit, este numită la urmă sămînța care cade pe un „pămînt bun” și produce roade în diferite măsuri. Dar cum ajunge pămîntul să fie bun? Există vreun pămînt bun în omenirea decăzută? Știm din alte părți ale Scripturii că „lumea zace în Cel Rău” și „nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar”. Atunci hotărît că un astfel de pămînt trebuie să fi fost pregătit mai dinainte. Chiar în natură, solul de pe această planetă robită de păcat cere să fie pregătit pentru sămînță. Cu cît mai mult atunci este nevoie de o astfel de pregătire pentru cei care sînt „născuți în nelegiuire.” Astfel înțelegem că întreaga lucrare este de la Dumnezeu.

Cei care primesc Cuvîntul într-un pămînt bun sînt în contrast cu ascultătorii de pe drum, ei înțeleg Cuvîntul și-l păstrează (Luca). Sămînța a pătruns prea mult în adînc, nu mai poate fi furată de Satan sau să fie uscată de soare, căci „noi sîntem lucrarea lui Dumnezeu” (Efeseni 2.10). În Luca se spune despre „o inimă cinstită și bună”, în timp ce inima omului este „nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea”.

Pilda aceasta dă deoparte într-un mod minunat perdeaua dintre noi și lumea nevăzută. Dumnezeu a trimis pe slujitorii Săi să predice „Cuvîntul”, dar Satan, care este nevăzut, este preocupat ca acest Cuvînt să nu aibă efect. Și este de remarcat că în toate cazurile prezentate, împiedicarea Cuvîntului de a aduce roade se datorește unor influente exercitate asupra ascultătorilor: într-un caz este persecuția din partea lumii, în altul grijile vieții acesteia și înșelăciunea bogățiilor — și în fiecare caz lucrează Satan. Dacă el nu poate fura de îndată sămînța, știe cum să stîrnească persecuții atunci cînd Cuvîntul a fost ascultat; și apoi grijile veacului, înșelăciunea bogățiilor și poftele altor lucruri (și expresia aceasta din urmă din Marcu 4.19 include mai degrabă căutarea de plăceri) sînt arme puternice în mîna lui, ca să distrugă sufletele. Da, așa cum am văzut, lucrarea mîntuirii este a lui Dumnezeu de la început pînă la sfîrșit. Și, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, El face lucrul acesta și El face totul. El pregătește sămînța și trimite pe semănătorii Săi; El pregătește solul și face ca sămînța să prindă rădăcini și în felul acesta ea aduce roade care se înmulțesc spre slava Lui.

Faptul că numai unul din cele patru feluri de teren a adus roade ne poate spune că Domnul nu așteaptă o primire universală a cuvîntului împărăției sau a evangheliei.

Pilda grăuntelui de muștar

Matei 13.31-32; Marcu 4.30-32; Luca 13.18-19

S-a spus că ar fi o dificultate să poți găsi un „grăunte de muștar” care ar crește destul de mare ca să se potrivească descrierii din pildă. (Se socoteste de cei mai mulți că ar fi Salvadora Persica, care are o sămîntă foarte mică, crește destul de mare încît în ramurile lui păsările își pot face cuiburi, iar boabele ei sînt folosite ca „muștar”. S-a găsit în apropiere de Marea Moartă un copac care corespunde descrierii acesteia.) Împărăția cerurilor a început ca un lucru mic, neînsemnat, atît în ochii lumii, cît și a celor care pretindeau că sînt poporul lui Dumnezeu pe pămînt. Totuși ea a crescut, încît a ajuns ca un copac cu „ramuri mari”. Singura dificultate este ce anume să însemne „păsările cerului”, însă găsim cheia înțelesului în pilda semănătorului. Și în ea întîlnim „păsările cerului” care mănîncă sămînta semănată pe drum și aceasta în interpretarea Domnului nostru înseamnă lucrarea Satanei (Marcu 4.15). Ele se arată a fi asociate cu ce este rău (compară și Faptele Apostolilor 10.12; Iacov 3.7; Apocalipsa 18.2). Și, așa cum am văzut clar în pilda griului și a neghinei cum s-au introdus cei răi, tot așa și aici, ei își găsesc adăpost printre ramurile copacului mare.

Copacul „cu ramuri mari” pare să indice în Scriptură o putere publică mare, ceva ce poate fi recunoscut de toți. Astfel, faraon și Asiria sînt comparați cu niște copaci mari (Ezechiel 31) și Nebucadnețar era un copac în mijlocul pămîntului și înălțimea lui era foarte mare (Daniel 4.10).

Numai să privim în jur la creștinătatea de nume, la așa numitele biserici “istorice” și vom vedea cît de mulți necredincioși sînt adăpostiți sub ramurile ei. Aceștia de asemenea nu sînt numai cei care vin să-si linistească oarecum conștiința, devenind religioși, ci mulți se găsesc în ramurile cele mai înalte ca loc și putere, îndrăznind să ia asupra lor „grija pentru suflete”. Dacă ar fi vorba de binecuvîntările legate de împărăție, fără îndoială că ar trebui să citim despre roadele care s-ar strînge din copac; dar nici un cuvînt nu se spune despre așa ceva. Este doar un simplu copac cu ramuri mari, în care păsările își găsesc adăpostul; nu devenind în fapt o parte din copac, ci simplu, găsindu-și adăpost printre ramurile lui — un simbol desigur al răului pe care-l vedem înjur. Dumnezeu să deschidă ochii celor care nu văd altceva decît progres și binecuvîntare. Orice binecuvîntare vine prin harul lui Dumnezeu, dar nu despre el vorbește pilda.

Este o paralelă între cele 7 pilde din Matei 13 și cele 7 biserici din Apocalipsa 2 și 3. Pilda grăuntelui de muștar se poate compara cu biserica din Pergam, care reprezintă compromisul cu lumea, unirea cu ea, creștinătatea devenind o putere în lume.

Pilda aluatului

Matei 13.33; Luca 13.20-21.

Pilda aceasta urmează grăuntelui de muștar și este asemănătoare în învățătura pe care ne-o dă. Știind că Scriptura peste tot folosește aluatul ca un simbol al răului, este surprinzător că pilda aceasta este atît de des explicată ca învățînd „lucrarea nevăzută a harului”. (Despre aluat citim în Matei 16.6,11, Marcu 8.15, 1 Corinteni 5.6-8, Galateni 5.9, de asemenea aluatul era interzis în toate jertfele aduse prin foc în Vechiul Testament: Leviticul 2.11. în Leviticul 23.17 s-ar părea să fie o excepție, însă aceste două pîini coapte cu aluat reprezintă pe oamenii lui Dumnezeu, în care încă locuiește păcatul.)

Creștinii care se gîndesc la un progres universal, la îmbunătățire și la o lume care toată se va întoarce la Dumnezeu, cu greu pot să vadă că Domnul Hristos, în locul acestei perspective strălucite, a prezis mai întîi răul — răul în împărăția cerurilor și în biserică, privită sub răspunderea omului. Va fi într-adevăr un timp de binecuvîntare universală, așa cum știm (Isaia 11.9), dar nu înainte de a veni Domnul Isus din nou și va scoate afară din împărăția Lui toate lucrurile care sînt o pricină de păcătuire, așa cum ni se spune în Matei 13.41 și în alte texte.

În această pildă, o femeie este cea care pune aluat în trei măsuri de făină de grîu, iar în scrisoarea către biserica din Tiatira (a patra biserică și care corespunde cu această a patra pildă), Domnul Isus spune: „Tu lași ca Izabela, femeia aceea care își zice ea înseși prorociță, să învețe și să aducă pe căi greșite pe robii Mei...” Iar în capitolul 17 din Apocalipsa se spune despre Babilon că este mama prostituatelor. Femeia trebuie să stea în tăcere, nu să învețe pe alții (1 Timotei 2).

Fără îndoială, aluatul înseamnă doctrina rea (după cum „neghina” și „păsările cerului” înfățișează persoanele rele) și așa cum spune și numele, aluatul lucrează în mod secret, așa cum lucrează drojdia cînd este amestecată cu făina. Și poate cineva să fie atît de orb încît să nu vadă cît de mult sînt răspîndite învățăturile stricate în zilele noastre? Biblia este pusă uneori sub semnul întrebării și asaltată din toate părțile. În loc ca ea să ne judece (Ioan 12.48), oamenii o judecă, numind-o totuși Cuvîntul lui Dumnezeu. Nu trebuie să ne mirăm atunci că tot felul de doctrine sînt prezentate de gîndurile oamenilor care au o atitudine cu totul străină și împotriva lui Dumnezeu. „Erezii nimicitoare” este chiar termenul lui Dumnezeu cu privire la relele care sînt asociate cu cei care se numesc popor al Său și prin „cuvinte înșelătoare” mulți sînt îndepărtați de calea cea dreaptă (2 Petru 2.1-3). Cît de necesar este atunci să fii în stare, prin Cuvînt și prin învățătura Duhului Sfînt, să deosebești tot ce nu este de la Dumnezeu și să te depărtezi de rău.

Nu trebuie să trecem cu vederea cuvîntul „toată” — toată plămădeala va fi cu aluat. Dar noi sîntem gata să gîndim că, deși fără îndoială mult rău este asociat cu Biserica de nume, o îndurare ni s-a dat ca noi să scăpăm. Dar aluatul este la lucru pînă ce întreaga plămădeală va ajunge plină de aluat. Duhul Sfînt care este în Biserică oprește acum întinderea răului. Dar după răpirea Bisericii va apare „omul păcatului” și creștinătatea întreagă va fi dospită.

Pilda vorbește despre „împărăția cerurilor”, nu se referă direct la Biserică. În adunare este cunoscută învățătura din 1 Corinteni 5: „Nu știți că puțin aluat dospește toată plămădeala? Curățiți aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, după cum și sînteți, fără aluat” (versetele 6,7).

Sîntem înconjurați de rău și în pericol de a fi contaminați de el. Și putem vedea cum creștinii pot fi sub influența răului și cu totul înconștienți de el. Creștinii care subliniază prea mult adevărul într-un anumit punct nu se gîndesc că ar putea fi greșiți în alte puncte. Și apoi, cît de puțină considerație reală se acordă declarațiilor clare ale Scripturii cu privire la prezența răului în biserică. Sîntem deci îndemnați să punem la încercare duhurile, căci mulți proroci mincinoși s-au arătat în lume. Este datoria noastră deci să cercetăm orice lucru cu Cuvîntul lui Dumnezeu și să ținem cu tărie la ce este adevăr. Domnul să ne facă în stare să deosebim binele de rău, să alegem binele și să ne ferim de rău.

Domnul Isus a spus să ne ferim de aluatul fariseilor, care este fățărnicia și formalismul religios (Luca 12.1). De asemenea avem să ne ferim de aluatul saducheilor, care reprezintă rațiunea omului; și să ne ferim de aluatul lui Irod, omul datat păcatului desfrînării și uciderii.

Pilda celor doi datornici

Luca 7.41-43

Pilda aceasta a fost spusă după remarcă fariseului în casa căruia Domnul Hristos a stat la masă. O femeie căreia i se iertase mult a venit și l-a spălat picioarele, ștergîndu-le cu părul capului ei și ungîndu-le cu parfum. Aceasta l-a făcut pe fariseu să-și spună în sine însuși: „Omul Acesta, dacă ar fi un proroc, ar ști cine și ce fel de femeie este aceea care se atinge de El, că este o păcătoasă”.

Da, ea era o păcătoasă și Domnul Isus știa lucrul acesta foarte bine. Dar dragostea și atenția pe care ea a arătat-o față de El era mai prețioasă în ochii Săi decît tot ospățul fariseului. Și era o lecție pe care fariseul n-o învățase, că deși păcatul s-a înmulțit, harul s-a înmulțit și mai mult, și că se putea ierta datoria unuia care era datornic cu cinci sute de dinari, tot așa cum se putea ierta unuia care datora numai cincizeci.

Domnul Isus continuă să explice pilda. Era drept să socotești că cel căruia i s-a iertat mult va iubi mai mult. Fariseul a trebuit atunci să audă că el nu făcuse ce era natural să facă, în comparație cu femeia aceea păcătoasă a cărei faptă era peste așteptări. Cîteva cuvinte i-au explicat situația: „De aceea îți spun, păcatele ei cele multe sînt iertate, căci a iubit mult; dar cui i se iartă puțin, iubește puțin”. Ea a fost iertată nu pentru că a iubit mult; ea a iubit mult pentru că i s-a iertat mult.

Aceasta descoperă puterea și valoarea harului într-un mod minunat. Harul ridică pe cel iertat la starea de a iubi și celui care simte mai adînc cît de multe păcate i-au fost iertate, i se dă mai multă dragoste. Așa era cu Maria Magdalena la mormîntul lui Isus. Ucenicii Lui plecaseră la casele lor, dar dragostea ei o ținea pe loc. Mai bine ar lua trupul Lui mort, decît să fie fără El, pe care îl iubea atît de mult.

Era ceva care îi caracteriza pe amîndoi datornicii; chiar dacă unul datora mult și altul mai puțin, ei nu aveau cu ce să plătească. Ce coborîre a mîndriei fariseului! Aceasta este una din lecțiile grele pe care trebuie s-o învățăm; cît de greu ne este să ne recunoaștem păcătoși, ce mult putem fi satisfăcuți cu noi înșine și cu propria noastră neprihănire, încît ușor disprețuim pe alții. Și o lecție pe care toți avem nevoie s-o învățăm este că harul lui Dumnezeu poate curăți și pe cel mai decăzut și-l poate ridica în așa fel încît să fie o persoană care să iubească.

Pilda samariteanului cel bun

Luca 10.30-37

Pilda aceasta este de o simplitate plină de frumusețe și ușor de înțeles dacă este luată în contextul ei. Un oarecare om al Legii, ispitind pe Domnul, l-a întrebat ce trebuie să facă să moștenească viața veșnică. Domnul s-a referit la Lege și l-a întrebat ce îl învață ea. Legea îți poruncește să-L iubești pe Iehova cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta, cu toată cugetarea ta și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Totul era foarte corect. Și învățătorului Legii i s-a spus: „Fă așa și vei trăi”. Dar el, voind să se îndreptățască, a spus: „Și cine este aproapele meu?” Iar pilda samariteanului milos este răspunsul pe care Domnul i l-a dat.

Deseori pilda aceasta este folosită ca o imagine a lui Hristos, „Samariteanul cel bun” și aceasta este fără îndoială o aplicare corectă a ei. Căci cine altul decît Hristos a luat asupra Lui necazurile și nenorocirile oamenilor și a îngrijit pe deplin de toate nevoile lor? Și acest fapt este cu atît mai izbitor cînd este pus în contrast cu preotul și cu levitul care ar fi trebuit să arate înțelegere și ajutor față de cei în necaz. Preotul a văzut pe sărmanul om și a trecut pe partea cealaltă a drumului. Levitul a privit la cel fără ajutor, dar și el de asemenea a trecut pe alături.

Aceasta arată că cei care trebuiau să fie plini de rîvnă să asculte de Lege au arătat că erau foarte departe de cerințele ei. Legea spunea că dacă un măgar a căzut pe drum — și chiar dacă aparținea unei persoane care te ura — tu trebuia să nu te dai deoparte ca să nu-l ajuți pe sărmanul animal (Exod 23.5).

Si iată, aici era o ființă omenească asemănătoare ție, în mare necaz, iar tu treci pe alături. Preotul era cea mai înaltă expresie a Legii. Și Legea cere o purtare dreaptă de la oameni care nu au în ei motive drepte și în felul acesta ea poate să arate cît de păcătos este fiecare dintre noi.

Numai samariteanul acela disprețuit de iudei a avut milă de cel căzut în drum și a făcut tot ce era necesar să-l vindece și să-l ajute. l-a legat rănile, turnînd peste ele untdelemn și vin — care erau spre vindecare și înviorare — și l-a dus într-un loc unde să fie în siguranță.

În timp ce pilda este o imagine reală a felului în care omul a devenit o victimă a lui Satan și a celor ai lui, ea este totodată o prezentare plină de frumusețe a felului cum Hristos vine la un om lăsat pe jumătate mort și nu-i cere să facă ceva, pentru ca El să facă apoi restul. Omul este în întregime fără ajutor, încît Hristos trebuie să Se plece în praf lîngă el să-l lege rănile, ca omul să fie salvat. Și în îndurarea Sa El face totul și îngrijește apoi ca sărmanul om să nu ducă lipsă de ceva.

Unii au subliniat cuvîntul „a coborî”. Omul coboară dintr-un loc de siguranță (Ierusalimul) spre cetatea blestemată (Ierihonul). S-ar putea să fie ceva și în gîndul acesta, însă samariteanul milostiv era pe același drum. Și nimeni nu este în siguranță față de șiretlicurile Satanei și de vrăjmășia lui în nici un loc cît de izolat de pe acest pămînt. Iar drumul spre Ierihon cobora abrupt printre stînci, în spatele cărora puteau fi

ascunși tilhari; era un drum deosebit de periculos. În sens moral coborîrea, înaintarea în păcat și degradarea spirituală este traiectoria omului fără Dumnezeu.

Și aceasta nu a fost totul, căci samariteanul milostiv a spus că va veni din nou și el a dat hangiuului doi dinari, să-i ajungă pînă ce se va întoarce. Dar de ce numai doi dinari? N-ar confirma oare aceasta și ideea — tăcută, dar sigură — că el va veni iar în curînd? Da, însăși cuvintele bunului samaritean erau: „Mă voi întoarce în curînd”. El va veni și va lua acasă pe toți ai Săi care sînt niște străini pe acest pămînt, ca să fie cu El pentru totdeauna.

Acum, dacă toate acestea sînt adevărate cu privire la Hristos însuși, lecția este dată pentru noi. Noi trebuie să ne asemănăm cu acest om milos, noi trebuie să fim buni samariteni, dragostea noastră să se arate în acțiune, care să ne și coste. Cum ar putea mai bine Domnul să ne învețe cine este aproapele nostru, decît dîndu-ne o imagine a Lui Însuși? Domnul a întrebat pe învățătorul Legii: „Care din acești trei ți se pare că a fost aproapele celui care căzuse între tilhari?” Chiar și învățătorul Legii putea să răspundă: era samariteanul cel bun. Atunci, i-a spus Isus: „du-te și fă și tu la fel”.

Domnul nu i-a spus despre vreun samaritean (disprețuit de iudei) căzut între tilhari și despre un iudeu care să-i fi venit în ajutor, ci El a schimbat cu totul situația: un iudeu zăcea aproape mort și un samaritean neprețuit de iudei l-a ajutat.

Iudeii nu aveau de-a face cu samaritenii și totuși samariteanul cel bun n-a putut să-l vadă pe cel rănit și să-l lase în necazul lui. Cel rănit era aproapele său. În felul acesta sîntem îndemnați să facem bine tuturor oamenilor și mai ales celor din casa credinței. Toți oamenii sînt „aproapele” nostru, toți creștinii sînt frații noștri. Omul este o ființă rănită, tot așa cum este și o ființă păcătoasă și vedem că toți din jurul nostru sînt victime ale lui Satan și că zac într-o stare foarte periculoasă. Prin har avem balsamul din Galaad și, dacă nu avem bunurile lumii ca să ajutăm nevoile trupești, putem spune oamenilor despre Cel care poate vindeca de păcat sufletele bolnave, despre Cel care le va da o viață nouă și care îi va susține aici pe pămînt, pînă ce Bunul Samaritean Se va întoarce să ne ia acasă, sus. „Du-te și fă și tu la fel.”

Pilda bogatului fără minte

Luca 12.16-21

Cele spuse înaintea acestei pilde și ultimele ei cuvinte îi explică sensul. Cineva venise la Domnul Isus, cerîndu-l să spună fratelui său să împartă moștenirea cu el. Domnul nu avea nimic a face cu lucrul acesta, dar a atras atenția ascultătorilor Săi împotriva iubirii de bani: „căci viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui”. Și atunci El le-a spus pilda acestui om bogat fără minte, ale cărui gînduri nu treceau dincolo de bucuriile de acum. „Suflete, ai multe bunătăți strînse pentru mulți ani; odihnește-te, mănîncă, bea și înveselește-te.” Dar chiar în noaptea aceea i s-a cerut sufletul și el nu s-a mai putut bucura nici de bunurile pe care le strânsese, nici de realitățile de dincolo de această viață.

Omul acesta socotea că fericirea lui depindea de abundența bunurilor pe care le poseda; nu se gîndea deloc la un viitor dincolo de lumea aceasta, totul era în viața de acum. Nu se spune că făcea o folosire greșită a bogățiilor pe care le avea, judecînd omenește, nici că era imoral, însă faptele lui nu puteau trece dincolo de satisfacerea dorinței de a-și mări avuția. Își dărimă grînarele ca să-și păstreze mai în siguranță roadele pe care le avea. Singurul lui gînd era pentru viața aceasta, care i se părea că nu se va schimba. Era practica necredinței saducheilor; Dumnezeu nu era deloc în gîndurile lui. Și citim că „lăcomia de bani este idolatrie” (Coloseni 3.5), iar Domnul Isus ne spune în Matei 6.19: „Nu vă strîngeți comori pe pămînt”.

Domnul adaugă la lecția aceasta o concluzie vrednică de toată atenția: „Tot așa este și cu cel care își adună comori pentru el și nu se îmbogățește față de Dumnezeu.” Omul acesta bogat își avea eul ca obiect; el spunea: bunurile „mele”, roadele „mele” și nu se gîndea deloc că nu era decît un administrator pentru Dumnezeu și era influențat numai de ceea ce un om natural poate numi înțelepciune și prudență. El dobîndise o independență care îi plăcea, confortabilă, și acum urma să se bucure de ea. Însă Dumnezeu îl numește „nebun” și îi spune „în noaptea aceasta”, ca răspuns la acei „mulți ani” despre care vorbea el. Vedem astfel că pot fi două obiecte înaintea sufletelor oamenilor: eul sau Dumnezeu. Cei care sînt în împărăție spun că îl au pe Dumnezeu înaintea lor; atunci, ei nu mai au eul ca obiect al lor.

Domnul continuă pilda cu îndemnul de a privi la păsările cerului, de a ne uita la crini; Dumnezeu hrănește pe unii și îngrijește de alții. El știe că noi avem nevoie de astfel de lucruri. Noi trebuie mai întîi să căutăm împărăția lui Dumnezeu și toate aceste lucruri ni se vor da pe deasupra. Și apoi El merge mai departe și spune: „Vindeți tot ce aveți și dați milostenie. Faceți-vă rost de pungi care nu se învechesc, o comoară nesecată în ceruri, unde nu se apropie hoțul și unde nu roade molia; căci unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră” (Luca 12.33-34).

Dorința de a avea, de o dobîndi, de a stăpîni este imul din principiile care formează viața lumii fără Dumnezeu. Viața și binele pe care le învăța Domnul Isus erau în contradicție cu aceste pofte omenești. El S-a făcut sărac, încît nu avea unde să-Și plece capul. Cînd avea nevoie de un dinar ca să spună ce este scris pe el, cere să l se arate unul. Dar cît de darnic era El! El avea la dispoziție toate resursele din univers, El putea să hrănească mulțimile cu puține pîini și putea să transforme apa în vin, putea să scoată o monedă din mare. În viața de toate zilele a Domnului Isus era o contradicție totală cu ce are pe suflet această lume avară.

Ce lecție necesară pentru noi toți! Chiar mărturisind că nu avem comoara aici, inimile noastre înșelătoare ne pot conduce în așa fel încît să fim prea mult ocupați în primul rînd cu binecuvîntările noastre pămîntești, cu confortul nostru, cu înlesnirea pe care o putem căpăta, și nu cu a deveni „bogați față de Dumnezeu”.

Pilda smochinului neroditor

Luca 13.6-9

Erau unii care L-au întrebat pe Domnul Isus despre galileenii al căror sînge Pilat îl amestecase cu jertfele lor. Din răspunsul pe care-l dă Domnul se vede că cei care au amintit faptul acesta socoteau că cei care au avut de suferit în felul acela trebuie să fi fost mari păcătoși, căci

altfel Dumnezeu n-ar fi îngăduit să li se întâmple un rău atât de mare. Dar aceasta este concluzia pe care oamenii sînt totdeauna gata s-o aibă atunci cînd se întâmplă vreo nenorocire; ei gîndesc că cei care au avut parte de vin necaz deosebit sînt mai păcătoși, în loc să ia lucrurile ca o înștiințare pentru ei.

Domnul Isus întoarce discuția spre folosul lor individual. El i-a întrebat dacă socoteau că acei galileeni erau „mai păcătoși decît toți ceilalți”, pentru că au suferit astfel de lucruri. Sau cei optsprezece peste care a căzut turnul din Siloam erau mai păcătoși decît ceilalți oameni? Și El le-a spus: „Nicidecum, ci dacă voi nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel”. Ei trebuiau să privească la ei înșiși; și ei erau tot atât de vinovați. El știa cît de mult îi disprețuiau ei pe galileeni (Ioan 7.41,52) și se mîndreau cu superioritatea lor închipuită. Și ei de asemenea vor pieri, dacă nu se pocăiesc. Și încă mai mult, li se dă o descriere corectă a lor înșile, într-o pildă care le vorbește despre sfîrșitul lor. Smochinul este un simbol al existenței naționale a lui Israel.

Ei erau comparați cu un smochin de la care erau așteptate fructe — așteptate nu numai o dată, ci timp de trei ani, corespunzînd fără îndoială cu punerea lor la probă sub Lege, sub proroci și apoi sub har. Sub Lege, Stăpînul n-a găsit nici o roadă — ei au călcat Legea în întregime; sub proroci, ei n-au vrut să le dea atenție — și El n-a găsit roade; și nici sub har n-a găsit — ei se pregăteau să-L omoare pe Domnul Hristos. Atunci stăpînul a poruncit ca smochinul să fie tăiat.

Totuși harul amînă tăierea aceasta. Îngrijitorul a cerut să mai fie o încercare, deci un al patrulea an. Și știm că Domnul nostru S-a rugat pentru ucigașii Săi, să nu li se țină în seamă păcatul. Și, trimițînd pe apostolii Săi să predice „pocăința și iertarea păcatelor”, ei trebuiau să înceapă lucrul acesta din Ierusalim.

Dar totul a fost în zadar. Domnul Isus a plîns pentru Ierusalim; deseori El a dorit să-i strîngă sub aripile Lui, dar ei n-au vrut. Totuși mai era o încercare: li s-a vestit iertarea păcatelor și Duhul Sfînt a fost trimis pe pămînt ca să convingă lumea de păcat, de dreptate și de judecată (Ioan 16.8-11). Totuși roadele așteptate nu s-au arătat nici acum și Ștefan a trebuit să le spună că păcatele lor rămîn asupra lor: „Oameni tari la cerbice, necircumciși cu inima și cu urechile! Voi totdeauna vă împotriviți Duhului Sfînt; ca părinții voștri, așa faceți și voi. Pe care dintre proroci nu i-au persecutat părinții voștri? Au omorît pe cei care vesteau mai dinainte venirea Celui Drept, pe care acum voi L-ați dat prins și L-ați omorît, voi, care ați primit Legea dată prin îngeri și n-ați păzit-o” (Faptele Apostolilor 7.51- 53).

Sentința Stăpînului atîrna deasupra poporului vinovat. „Taie-l! De ce să mai cuprindă și pămîntul degeaba?” Dacă este fără folos, de ce să mai existe? De ce să mai fie aici, ca să împiedice și pe alții? Și chiar de faptul acesta erau vinovați mai-marii lor: ei înșiși nu voiau să intre în împărăție, și împiedicau și pe cei care doreau să intre. Da, și mai mult, apostolul spune că Numele lui Dumnezeu este hulit printre neamuri din pricina lor (Romani 2.24). Judecata, deși mult amînată, a căzut pînă la urmă peste cetatea vinovată și peste poporul vinovat, care altădată era smochinul în via lui Dumnezeu. Israel a dispărut pentru un timp de pe locul mărturie pentru Dumnezeu.

Același principiu se aplică la biserica de nume ca întreg și fiecăruia în parte. Cui i s-a dat mult i se va cere mult. Slujitorul care cunoaște voia Domnului și nu se pregătește și nu face voia Lui va fi bătut cu multe lovituri (Luca 12.47,48). S-ar putea să auzim aproape aceleași cuvinte ale Domnului: „De ce să mai cuprindă și pămîntul degeaba?” Se apropie timpul cînd Judecata va începe de la casa lui Dumnezeu.” Fiecare care poartă numele lui Hristos să privească în jur și să înțeleagă judecata lui Dumnezeu care va fi peste biserica de nume și apoi să se întrebă pe sine însuși: Ce roade aduc eu Domnului meu? El a făcut mult pentru mine. Știu ceva despre dragostea Lui, despre moartea Lui pentru mine, despre îndeluga Lui răbdare, despre grija Lui față de mine... Cum răspund eu la toate acestea? Ce roade aduc, ca să fie plăcute înaintea ochilor Lui?

Este cu totul natural ca Dumnezeu să caute roade. „Cine îngrijește de un smochin va mîncea din rodul lui” (Proverbe 27.18) și de aceea sîntem îndemnați: „să umblați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-l fiți plăcuți în orice lucru, aducînd rod în tot felul de fapte bune și crescînd în cunoștința lui Dumnezeu” (Coloseni 1.10).

Pilda banului pierdut

Luca 15.8-10

Cel păcătos este comparat aici cu o monedă de argint (drahmă), care are un preț prea mare ca să rămînă pierdută, o lumină trebuie aprinsă și căutarea continuă pînă ce se găsește banul pierdut. Dar, aici, ca și în pilda oii pierdute, moneda de argint nu este pe primul plan; femeia care a pierdut drahma rămîne proeminentă. Căutarea este a ei și bucuria este a ei. „Bucurați-vă împreună cu mine” spune ea, „căci am găsit drahma pe care o pierdusem”.

Banul pierdut este neînsușit și imaginea aceasta este foarte potrivită ca să arate ce înseamnă un păcătos pierdut. Fiecare suflet omenesc este acoperit cu praful păcatului și ascuns în întunericul lumii.

Am fi dorit să nu fie nici o aluzie la biserica de nume în pilda aceasta, totuși banul a fost pierdut „în casă”; și fără îndoială, sînt unii pierduți ascunși în vreun colț al bisericii de nume. Dar nu trebuie să rămînă pierduți! Lumina trebuie să fie aprinsă și casa măturată.

Și desigur, unii din cei care sînt ai lui Dumnezeu sînt ascunși în întunericul acesta. Dar ce lucrare! O lumină trebuie adusă acolo unde totul ar fi trebuit să fi fost luminat, iar casa trebuie măturată. Mult praf s-a adunat în casa aceasta frumos înălțată la începutul cărții Faptele Apostolilor — o casă în care fiecare ar fi trebuit să fie în siguranță și ar fi trebuit să fie un ornament. Dar acum, acesta este locul unde o monedă de argint poate fi pierdută. Cît adevăr în imaginea aceasta!

Lampa este mărturia Cuvîntului lui Dumnezeu, care este folosit de Duhul lui Dumnezeu. Și lampa aceasta este aprinsă. Dar nu numai atât. Casa este măturată și banul este căutat cu atenție; este o dragoste care înlătură piedicile.

Păstorul este imaginea Fiului Omului care a venit să caute ce era pierdut și tatăl arată relația în care Dumnezeu Se descoperă pe Sine însuși. Iar femeia care caută banul pierdut arată lucrarea Duhului Sfînt, lucrarea care se face nu numai în om, individual, ci și în Biserică și prin ea.

În cazul oii pierdute, bucuria se spune că este „în ceruri”; aici, ea este „înaintea îngerilor lui Dumnezeu”. Rânduiala trebuie menținută în casă, „din cauza îngerilor” (1 Corinteni 11.10). Unul care este smuls din împărăția lui Satan sau din casa cea mare a mărturiei fără viață și strămutat în împărăția Fiului dragostei lui Dumnezeu va fi spre lauda și slava Sa în veșnicie. Dar trebuie să fie bucurie acum — bucurie aici pe pământ, tot așa cum este și în prezența îngerilor lui Dumnezeu.

Pilda oii pierdute

Matei 18.10-14; Luca 15.4-7

Sîntem ajutați să înțelegem pilda aceasta și celelalte două din Luca 15 (dacă într-adevăr cele trei nu sînt decît o pildă, conform versetului 3), dacă observăm că ele urmează imediat după acuzația fariseilor și cărturarilor care spuneau: „Omul Acesta primește pe păcătoși și mănîncă împreună cu ei.” Da, binecuvîntat să fie Dumnezeu, El primește pe păcătoși, altminteri tu și cu mine n-am fi putut fi mîntuiți; și El mănîncă împreună cu ei (Apocalipsa 3.20).

Pilda aceasta este de o simplitate plină de frumusețe. Oamenii au fost comparați cu oile, cu mult timp înainte. „Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Isaia 53.6). Dar în pildă se discută nu atît de mult despre oaie, cît mai ales despre stăpînul ei, despre cineva care și-a pierdut oaia; el îi cheamă pe prieteni și le spune: „Bucurați-vă împreună cu mine!” Fără îndoială că oaia care fusese pierdută și apoi găsită era acum în condiții fericite, dar un cuvînt nu se spune despre ea; stăpînul ei și bucuria lui sînt pe primul plan.

Ea ne arată de asemenea atenția pe care păstorul care era stăpînul oii a dat-o unei singure oi. Ea este una din o sută, deci ai zice că nu este prea mare pierdere. Dar nici una din astfel de oi nu trebuie să fie pierdută. Nu se poate să rămînă un gol în inima Păstorului Celui Bun; oaia a trebuit să fie căutată și a fost căutată pînă ce a fost găsită. Nici chiar pentru o clipă nu putea fi îngăduit un astfel de gînd, că ea ar fi pierdută pentru totdeauna și niciodată nu va fi găsită. „Oile Mele în veci nu vor pieri”, spunea Domnul nostru. Nu, nici una măcar!

Da, cum am mai spus, păstorul este proeminent: dragostea lui, căutarea lui, bucuria lui. Și interpretarea este simplă și lipsită de posibilitatea de a se greși: va fi bucurie în ceruri pentru un singur păcătos care se pocăiește, mai mult decît pentru nouăzeci și nouă de oameni drepti.

Este și un alt cuvînt care ne cere atenție: oaia era pierdută. Cît de mult se cuprinde în acest singur cuvînt: pierdut! Domnul Isus spunea că El a fost trimis la oile pierdute ale casei lui Israel (Matei 15.24). Israel, cu toate privilegiile lui și cu Scriptura în mîini era descris ca pierdut. Și dacă lucrul acesta este adevărat cu Israel, desigur a fost și este adevărat cu toți cei fără Dumnezeu și fără nădejde în lume. Totuși acesta este ultimul adevăr pe care omul îl primește cu privire la sine însuși. Mulți pot să vadă și să înțeleagă că nu sînt ei chiar așa cum ar trebui să fie; dar gîndesc că este loc pentru îmbunătățire și este nevoie doar să schimbe o nouă foaie în viață. Dar este atît de înjositor să ți se spună că ești un păcătos pierdut și că ai nevoie de un Mîntuitor atotputernic! Și a spune ceva care să micșoreze din starea aceasta de „pierdut” nu poate duce decît la înșelarea sufletelor. Și într-adevăr, nu s-au rătăcit oamenii? Au ajuns la cele mai mari adîncimi ale degradării, la cele mai neîncăpătoare fapte de infidelitate, la toate perversitățile imaginației păcătoase. Nici un alt cuvînt nu va arăta starea lor ca oameni naturali și toate căile lor greșite, ca acest cuvînt „pierduți”.

Și este nevoie de cineva care să-i caute. Păstorul Cel Bun din pilda noastră „s-a dus” după oaia pierdută. O evanghelie profesională rece (dacă o putem numi așa) poate socoti că tot ce este necesar este să strigi după oaia pierdută, să-i spui că rătăcește și s-o îndemni la fapte bune acolo unde este, cu nădejdea zadarnică de a ajunge pînă la urmă unde trebuie.

Nu așa este cu Păstorul Cel Bun, El „S-a dus” după oaia pierdută pînă ce a găsit-o. Și chiar atunci, nu se încrede în puterile ei ca să-L urmeze, ci pune oaia pe umerii Săi și o aduce acasă, bucurîndu-se. El nu pune oaia pe drumul cel drept, ca s-o lase pe ea să facă restul. Nu, el o aduce, și nu la celelalte nouăzeci și nouă, ci chiar acasă, în siguranță deplină; apoi cheamă pe vecini să se bucure împreună cu ei de oaia care fusese pierdută.

Dar veți zice că Domnul nostru, în aplicarea pe care o face, spune că este bucurie în ceruri pentru orice păcătos care se pocăiește. Dacă ce am spus mai înainte este adevărat, unde are loc pocăința? Va fi în mod hotărît totdeauna pocăința, căci bunătatea lui Dumnezeu ne conduce la pocăință. În pildă, așa cum am văzut, ni se spune ce a făcut cel care și-a pierdut oaia și bucuria lui cînd a găsit-o.

Dar care sînt cei nouăzeci și nouă de oameni drepti care n-au nevoie de pocăință? Scriptura este foarte clară, că în ei înșiși nu se găsește nici unul drept, nici unul măcar. Dar au fost și sînt mulți care se consideră pe ei însisi așa și socotesc că nu au nevoie de pocăință. Așa erau cei care au adus Domnului acuzația care a făcut să se spună pilda aceasta: „Omul Acesta primește pe păcătoși și mănîncă împreună cu ei.” Găsim expresii asemănătoare și în alte părți, de exemplu „cel sănătos nu are nevoie de doctor”. Nu înseamnă că ar fi vreunul care să nu aibă nevoie de Hristos; dar ei se situau pe terenul acesta, că așa ar fi, și de aceea așa sînt tratați. Cel bolnav prețuiește tratamentul doctorului și cel pierdut are nevoie de un Mîntuitor.

Cuvintele pildei acesteia sînt puțin diferite în Matei față de cele din Luca 15. În Matei, un copilaș era în mijloc și Domnul Isus a spus: „Fiul Omului a venit să mîntuiască ce era pierdut.” Aici lipsesc cuvintele „să caute” care se găsesc în Luca. Un copilaș nu s-a avîntat în păcat ca un adult, totuși el a moștenit păcatul și are nevoie de mîntuire. Domnul Isus a murit pentru a mîntui pe copilași, iar îngerii lor sînt în ceruri, privind fața Tatălui. Aceasta ne face să dăm mai multă atenție copilașilor și să-i învățăm să-L iubească pe Mîntuitorul.

Pilda fiului risipitor

Luca 15.11-32

Pilda este atît de bogată și atît de minunată încît eviți să adaugi ceva la ea, comentînd-o prea mult; poate doar s-o admiri. Ce imagine a unui care înlătură tot ce i se pare o constrîngere! Pleacă departe de tatăl său, foarte departe, ca acolo să-și poată permite tot felul de fapte rele, neîmpiedicat de nimeni. Dar Dumnezeu știe cum să aducă înapoi pe cei ce-L părăsesc: fiul risipitor începe să fie în nevoie. Și unde sînt cei

împreună cu care își cheltuiesc averea? N-a întâlnit decât o lume rece, care nu avea nimic de oferit. Dar fiul risipitor rămîne tot departe de tatăl. Încearcă să-și cîştige existența și astfel devine păzitor la porci, dar nici aici n-a putut găsi ceva care să-l satisfacă. Ar fi mîncat chiar și mîncarea porcilor, dar nu avea voie: nimeni nu-i dădea roșcove. Toate acestea trebuiau să se întîmple, căci în felul acesta Dumnezeu îl aduce pe om la capătul resurselor lui, ca să-și poată îndrepta ochii spre cer.

Și atunci citim expresia aceasta demnă de toată atenția: „și-a venit în fire”. Ce anume — cine a fost el în tot acest timp? Unul care a cheltuit totul nebunește, un risipitor. Dar acum își amintește de casa tatălui său, de robii lui și cît de bine erau ei hrăniți — iar el pierdea de foame, în depărtare.

Cîte persoane ajung aici! Unul încearcă onoarea din partea lumii, un altul bogățiile ei, un altul plăcerile ei. Dar toate acestea îl lasă pe om să moară de foame. Și mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că este așa, pentru ca în felul acesta omul să se poată îndrepta spre El.

Fiul risipitor s-a hotărît să se ducă la tatăl său, să-și mărturisească păcatul, să-i spună că nu este vrednic să fie numit fiul lui și să-i ceară să fie făcut slugă. Așa ar fi fost potrivit și drept din punctul de vedere al risipitorului; dar, așa cum vom vedea, altfel erau gîndurile tatălui. Și el pornește.

Cînd era încă departe pe drum, tatăl lui l-a zărit, a alergat, a căzut pe gîtul lui și l-a sărutat. Ce primire pentru un astfel de păcătos! Totul era pe măsura a ceea ce tatăl era și potrivit cu dragostea sa pentru fiul său.

Desigur, mărturisirea păcatului vine ca acțiune potrivită cu dreptatea, însă este de notat că mărturisirea aceasta n-a venit decât după sărutul tatălui — și nici recunoașterea nevredniciei lui de a mai fi numit fiu n-a produs sărutul. Primirea care i s-a făcut l-a oprit pe cel întors acasă să ceară să fie făcut un rob. Într-adevăr, tatăl spunea: „fiul meu!” Și a spus robilor săi să aducă haina cea mai bună (Zaharia 3.4), un inel (2 Corinteni 11.2) și încălțăminte (Efeseni 6.15): el trebuia să fie îmbrăcat ca un fiu. Și vițelul cel îngrășat trebuie să fie tăiat: el trebuie să fie tratat ca un fiu.

Și au început să se înveselească: ei, tatăl primind pe fiul său sănătos și în siguranță, și fiul său primit într-un fel pînă la care nu puteau ajunge gîndurile lui pline de temeri cînd era în drum spre casă.

Și ce ne spune imaginea aceasta? Cum primește Dumnezeu pe păcătoși și cum Se bucură de ei. De-am putea înțelege mai bine „primirea” noastră de către Dumnezeu oricărui har! Este bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește. Ce îndemn este acesta pentru cei sfioși, care se gîndesc să fie în casă doar lîngă ușă, mulțumiți să fie în părtășie cu robii, numai să fie înăuntru! Da, așa este cînd oamenii se dau după gîndurile lor, și nu ale Tatălui. El ne primește potrivit inimii Sale, care și-a găsit deplina satisfacție în Persoana și în lucrarea de la cruce a Domnului Isus Hristos, în Numele Căruia sîntem primiți de Dumnezeu, făcuți copii ai Lui.

Dar să nu-l uităm pe fratele mai mare — cel care se socotește singur un om drept, care niciodată n-a greșit, dar care nu poate înțelege ce este harul. Și deși tatăl lui se duce și îl invită înăuntru, el nu vrea să ia parte la bucuria pe care numai harul o poate da.

Mai mult, el îi reproșează tatălui că lui nu i-a dat nici măcar un ied, nu un vițel îngrășat. Dar trebuie notat, el nu spune „ca să ne bucurăm împreună”, ci „ca să mă înveselesc cu prietenii mei.” Să se bucure împreună cu tatăl său, nu era în gîndurile lui; el avea prieteni asemenea lui.

Tatăl îi spune că el era totdeauna cu el — și nu era tatăl mai bun decât toți prietenii lui, la care se gîndea el? Și tot ce avea tatăl era al lui. Era cazul să se alăture bucuriei pentru unul care a fost mort și acum era viu.

A fost o greutate pentru mulți să știe pe cine l-ar putea reprezenta fiul cel mai mare, mai ales din cauza spuselor tatălui: „tot ce am este al tău”. Aceasta este o ilustrare a faptului că o pildă nu poate fi interpretată în toate amănuntele ei. Asemănarea este cu amîndoi fiii. Unul cere „partea care i se cuvine din avere” și citim că tatăl le-a împărțit la amîndoi averea și că cel tînăr, luîndu-și partea, ce a rămas trebuia să revină fiului celui mare. Aceasta explică pe deplin expresia „tot ce am este al tău”.

Foarte probabil, fiul cel mai mare reprezintă pe cărturari și pe farisei sau pe toți aceia care gravitează în mediile celor credincioși, plini de propria lor neprihănire. Ei au fost cei care au obiectat Domnului că primește pe păcătoși. Da, El îi primea. Și cele trei pilde, ca una singură în Luca 15, arată cum îi primește Dumnezeu și cum era bucurie în primirea lor, pe care cei care se socoteau singuri oameni drepti nu puteau s-o înțeleagă și la care ei nu vroiau să participe.

Cuvintele acestea sînt foarte semnificative: „Nu voia să intre în casă”. Cînd Domnul nostru era pe pămînt, predicînd împărăția, ei n-au vrut să intre în ea și au împiedicat și pe cei care ar fi vrut. Și după ce El a înviat, alte chemări le-au fost făcute, mereu și mereu, dar cea mai mare parte dintre ele fără rezultat: ei n-au vrut să intre înăuntru. Și nu sînt și acum astfel de oameni care se socotesc singuri oameni drepti, continuîndu-și ritualurile lor religioase, dar neînțelegînd și neavînd inimă pentru felul în care Dumnezeu primește pe păcătoși, în harul Său, sau cum restaurează El pe un copil al Său după rătăcirea pe căi străine? Dumnezeu să le deschidă ochii, să-și vadă trista lor înșelare.

Pilda administratorului necredincios

Luca 16.1-13

Dintre toate pildele, îndeosebi aceasta a fost socotită mai dificilă în interpretare, din cauza aparentei laude a unei purtări necinstite. Dar sperăm că o cercetare cu grijă a amănuntelor ei ne va face să înlăturăm în mare măsură dificultatea și ne va ajuta să ajungem la gîndul pe care ea vrea să-l exprime.

În general, omul este un administrator al lui Dumnezeu, iar într-un sens mai restrîns Israel a fost administratorul lui Dumnezeu, deoarece lui i s-au dat Legea, fîgăduințele, legămintele, închinarea etc. Dar Israel a risipit bunurile care i s-au dat și a coborît la nivelul celorlalte națiuni. Și omul privit ca administrator s-a dovedit în întregime necredincios. El își folosește mintea, talentele, energia, relațiile (toate primite prin

bunăvoința lui Dumnezeu), nu pentru a-L slăvi pe Dumnezeu, ci pentru păcat. Toată viața omului este întinată de păcat. În situația aceasta, omul își zice: „Să sap nu pot; să cerșesc mi-e rușine”; nu vrea să ia locul unui pierdut, incapabil, păcătos, în totul dependent de Dumnezeu. Și atunci administratorul sacrifică prezentul în vederea viitorului. Cu bunurile stăpînului, el se poartă foarte darnic față de datornici, reduce datoria celor cu care vroia să se împrietenească pentru viitor.

Comportarea lui necinstită nu este privită cu ușurință; el este numit un administrator nedrept. Și nu necinstea, ci prudența lui a fost apreciată de stăpîn. Trebuie notat că, în pildă, nu Domnul este cel care găsește ceva bun în atitudinea administratorului nedrept, ci stăpînul — „un oarecare om bogat”. El a recunoscut că administratorul a acționat „cu înțelepciune” sau „prudent”, căutînd să-și facă prieteni pentru timpul cînd nu va mai fi în slujbă. Și într-adevăr, învățătura pildei este să sacrifici prezentul pentru asigurarea viitorului. În sensul acesta, „fiii veacului acestuia, față de generația lor, sînt mai înțelepți decît fiii luminii”.

Este o cursă pentru oameni să sacrifice viitorul pentru prezent. Viitorul trebuie să stăpînească și acțiunile noastre prezente. Nu putem umbla drept ca ucenici ai Domnului Hristos, decît fiind conștienți de ceea ce va fi: privind nu înapoi, ci înainte, Înțelepciunea administratorului era că privea la viitor. Să folosim și noi toate, conștienți că toate aparțin Domnului.

Este de observat că Domnul dă aici un nume deosebit de rău lucrurilor pe care omul le dorește foarte mult: banii, proprietatea sînt numite „mamona nedreptății” (bogățiile nedrepte). Apostolul Pavel socotea tot ce are preț înaintea oamenilor, chiar și lucrurile religioase, ca pe un gunoi. Cine ar putea spune că a lepăda gunoiul ar fi un mare sacrificiu? În cazul apostolului era o înțelepciune cerească, al cărei izvor era dragostea lui pentru Hristos, Cel care l-a iubit mai întîi pe el.

Dar se poate ca lucrurile care țin în sclavie pe oameni să fie schimbate, cîștigînd bogății pentru cer. Domnul explică pilda aceasta, spunînd: „Faceți- vă prieteni cu ajutorul bogățiilor nedrepte (mamonei nedreptății), pentru ca atunci cînd veți termina cu toate, să fiți primiți în corturile veșnice”. O altă dificultate ni se prezintă cu privire la acești „ei” (prieteni) despre care se spune aici. Dar s-a observat de mulți ca un obicei al evanghelistului Luca de a folosi unele cuvinte sau expresii în felul acesta, în care sensul este pasiv sau impersonal. Numai Dumnezeu primește în ceruri, nimeni nu are dreptul să primească acolo. Este același fel de a prezenta lucrurile cînd ni se spune: „strîngeți-vă comori în cer” sau „cel care dă săracului împrumut pe Dumnezeu” etc. Unii interpretează „să vă primească” în sensul de întîmpinare, ilustrînd în corturile veșnice o stare conștientă a celor credincioși. Apoi urmează precizarea că cine este credincios sau necredincios în lucrurile mici, va fi tot așa și în lucrurile mari. Lucrurile mici pun deseori la probă situația noastră reală. Si „dacă n-ați fost credincioși în bogățiile nedrepte, cine vă va încredința adevăratele bogății?” Adică cine va încredința unui creștin o misiune spirituală, cînd el nu a fost credincios în lucrurile materiale? Astfel, supraveghetorul „trebuie să aibă o bună mărturie din partea celor de afară” (1 Timotei 3.7).

„Și dacă n-ați fost credincioși în ce este al altuia, cine vă va da ce este al vostru?” Fiind credincioși, se presupune că n-am avea posesiuni pămîntești (ci numai le-am menține ca niște administratori) și de aceea bunurile acestea sînt numite „bunurile altuia”. Si dacă nu sîntem credincioși în lucrurile acestea temporare, nu putem înțelege nici lucrurile cerești, care ne aparțin. Toată viața creștină în sensul Scripturii este, aici pe pămînt, o lucrare pentru un Altul, adică pentru Hristos. Creștinul trebuie să privească timpul, banii, abilitățile, proprietatea ca bunuri ale Stăpînului său și datoria lui este să slujească Stăpînului cu credincioșie. De fapt ar trebui să fie ușor să fii generos cu bunurile altuia. Socotește bunurile tale ca fiind ale lui Hristos și atunci vei primi lumina de a le administra în mod înțelept. Și este de observat că cine urmărește să fie bogat nu poate sluji lui Hristos.

Pilda este rezumată prin imposibilitatea de a sluji și lui Dumnezeu și lui Mamona. De aceea să folosim ce avem, nu căutînd avantaje de moment în lumea aceasta, ci adunînd comori în ceruri, unde nu le mănîncă molia și nu le roade rugina.

Se vede de asemenea că pilda aceasta nu este adresată celor necredincioși, ci ea a fost adresată ucenicilor, fiind o chemare la credincioșie și devotament — urmînd într-adevăr exemplul Aceluia care S-a golit de Sine însuși și a devenit sărac, pentru ca prin sărăcia Lui, noi să fim îmbogățiți. Ce semănăm, aceea vom și secera (2 Corinteni 9.6) și s-ar putea ca unii dintre noi să nu avem aici măsura de binecuvîntări cerești care ar fi în mod natural partea noastră, pentru că nu am fi buni administratori în lucrurile pămîntești. Nu avem „ce este al nostru” pentru că nu folosim cum ar vrea Dumnezeu lucrurile încredințate în grija noastră ca administratori. Domnul să ne facă să-l fim mai credincioși, cheltuind și cheltuindu-ne pe noi înșine pentru El.

Pilda bogatului și Lazăr

Luca 16.19-31

Pilda aceasta a fost discutată mai mult decît altele. Unii au socotit că n-ar fi o pildă, ci o istorisire adevărată. Ea este însă o pildă cu privire la cei care și-au pecetluit soarta, lepădînd pe Domnul Hristos.

Care să-i fie înțelesul? Nu se spune deloc despre bogat că ar fi fost un om rău, și nici despre Lazăr că ar fi fost un om drept. Unul este un om bogat care se îmbrăca asemenea unui împărat și trăia bine; inima lui era aici pe pămînt, unde-i era și comoara, iar Dumnezeu nu era prezent în viața lui. Celălalt era un cerșetor aparent lipsit de ajutor, căci fusese „aruncat” la poarta bogatului și era plin de bube, pe care i le lingeau cîinii. Ar fi dorit el să fie hrănit cu fărîmiturile care cădeau de la masa bogatului, dar ce ar fi vrut el nu i se dădea, nu se spune că bogatul ar fi avut grijă în vreun fel de nevoile lui. Sărăcia cumplită și boala lui Lazăr nu-l făceau un om drept, și tot așa averea omului bogat nu-l făcea numaidecît păcătos.

Lazăr este numele grecesc pentru Eleazar și înseamnă „cel pe care Dumnezeu l-a ajutat”.

Deși cele de mai sus arată clar că bogatul nu-l iubea pe săracul cerșetor „ca pe sine însuși” așa cum cerea Legea, totuși în conversația dintre bogat și Avraam, nu este învinuit că ar fi călcat Legea, ci simplu, că el a primit în viață cele bune iar acum este în chinuri, iar cel care primise cele rele, acum este mîngîiat. De aici unii au încercat să scoată un fel de doctrină a unei viitoare „compensări” pentru cei care sînt săraci și cu

totul lipsiți în viața aceasta, deși nu există o astfel de doctrină în Scriptură.

Sînt multe texte în Scriptură care ne pun înaintea clar temeiurile pe care stau viitoarea fericire sau nenorocire a oamenilor. „Cine va crede va fi mîntuit și cine nu va crede va fi condamnat”. „Toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși din ele: cei care au practicat binele, pentru învierea vieții, iar cei care au făcut răul, pentru învierea judecății” (Ioan 5.28,29). De asemenea citim în Apocalipsa 20 că cei morți necredincioși vor fi judecați după cele scrise în cărți, după faptele lor. Atunci păcatele lor vor fi aduse la lumină înaintea marelui scaun de domnie alb. Aceasta nu se spune în pildă; și nu Avraam este Judecătorul.

Este clar că această pildă nu intenționează să ne învețe temeiurile destinului nostru veșnic. Ea ne învață că bogățiile nu vor mai fi văzute ca o binecuvîntare sigură a lui Dumnezeu, nici sărăcia ca lipsă de binecuvîntare; căci omul bogat s-a dus într-un loc de chin și cel sărac într-un loc de binecuvîntare.

Dar cineva poate întreba: Era nevoie de o pildă care să ne învețe acest lucru? Da, căci dacă privim în Vechiul Testament aflăm multe în legătură cu binecuvîntările pămîntești. „El are în casă bogăție și belșug” (Psalmul 112.3). Și psalmistul nu văzuse niciodată pe urmașii celui drept cerșindu-și pîinea. Prosperitatea, belșugul erau deci o dovadă a favorii lui Dumnezeu. Cînd Domnul Isus a spus că era mai ușor pentru o cămilă să intre prin urechea acului, decît un bogat să intre în împărăție, chiar și ucenicii au rămas mirați și L-au întrebat: „Atunci cine poate fi mîntuit?”

Era un lucru nou atunci pentru un om bogat să privească la bogățiile lui ca la o piedică, și nu ca la un ajutor sau o binecuvîntare necesară. Acel tînăr care ținuse Legea, despre care se spune că „Isus l-a privit și l-a iubit”, cînd i s-a spus să vîndă tot ce avea și să dea la săraci și după aceea să vină să-L urmeze pe Hristos, a plecat plin de întristare pentru că avea mari bogății.

Aceasta de asemenea se armonizează cu înștiințările care sînt atît de des date celor bogați. „Vai de voi, bogaților, pentru că voi v-ați primit mîngîierea!” (Luca 6.24). „Și voi, bogaților, plîngeți și strigați din cauza nenorocirilor care vin peste voi!... V-ați strîns comori în zilele din urmă! (Iacov 5.1-3). „Poruncește celor bogați în veacul de acum să nu se îngîmfe și să nu-și pună încrederea în nesiguranța bogățiilor, ci în Dumnezeu, care ne dă toate din belșug, ca să ne bucurăm de ele” (1 Timotei 6.17).

Atunci desigur era o lecție importantă care trebuia învățată, că bogățiile nu mai erau o indicație că cei care le aveau erau în mod special sub binecuvîntarea lui Dumnezeu, gînd care era corect în dispensația dinainte. Acum celor săraci li se vestește evanghelia, iar cei bogați sînt lăsați cu miinile goale. Da, și omul bogat poate (ca în pilda bogatului fără minte) să fie chemat deodată să părăsească bogățiile lui. Și, așa cum este cazul aici, el poate ajunge în chin în starea viitoare. Se poate închipui un caz mai trist ca un bogat, un om moral, mîndru cu bogățiile lui și încrezîndu-se în moralitatea lui, să fie chemat deodată într-un loc de chin?

Pilda ne învață clar despre starea viitoare. Bogatul a murit, a fost îngropat și în locuința morților (în Hades) și-a ridicat ochii. Deși murise și fusese îngropat, el încă trăia, recunoștea, își aducea aminte, simțea, dorea, vorbea. Este viață după moarte pentru cei mîntuiți, dar este și o existență după moarte pentru cei care vor fi în chinuri. Dincolo de mormînt avem lucrurile în adevărata lor lumină. După moarte, bogatul n-a încetat să existe: era în chinuri, deși trupul lui era în mormînt și avea parte de chinuri înainte de judecata finală care așteaptă pe cei necredincioși.

O mare prăpastie era de asemenea statornicită, încît nimeni nu putea trece de la Avraam la omul bogat. Deși cu trupul în mormînt, bogatul cere apă, dar nu primește nici un ajutor, nici chiar favoarea degetului muiat în apă, ca să-i răcorească limba uscată de văpaia în care se afla. Cît de înspăimîntător! Desigur, o astfel de imagine nu este lăsată de Domnul Isus ca să înfricoșeze sentimentele cititorului. Trebuie știut însă clar că precizarea locului nostru veșnic este făcută aici pe pămînt și realizată imediat după moarte.

Pilda aceasta ne descoperă un fapt, că este un loc de chin veșnic pentru cel rău, tot așa cum este un loc de binecuvîntare veșnică pentru cel răscumpărat. „Sînul lui Avraam” era o figură potrivită gîndurilor evreiești pentru cel mai bun loc din lume. Și nu este nici o posibilitate de a trece dintr-un loc

În altul, așa cum universalistii ar vrea să învețe. De ar tine seama oamenii de înștiințările acestei revelații și ar primi harul care le este oferit acum fără nici o plată și în felul acesta să scape de mînia care va veni!

Este aici și o altă lecție. Cînd bogatul aude că soarta lui este pecetluită, ajunge neliniștit pentru cei cinci frați ai săi, dorind ca ei să fie înștiințați ca nu cumva să vină și ei în locul de chin. Cînd trăia pe pămînt, el le dăduse un exemplu rău de nesocotire a lui Dumnezeu. N-ar vrea Avraam să trimită pe Lazăr în casa tatălui său cu o înștiințare solemnă? Sigur că ei vor asculta pe unul care a înviat dintre cei morți.

Avraam răspunde că aceasta ar fi fără folos. „Dacă nu ascultă pe Moise și pe Proroci, nu vor fi înduplecați nici chiar dacă ar învia cineva dintre cei morți”. Și hotărît, Avraam avea dreptate. Gîndiți-vă numai dacă ar apărea un astfel de om pe pămînt, cine l-ar crede că într-adevăr ar veni dintre cei morți? Toți ar spune că este un înșelător.

Fariseii nu urmau Legea și Prorocii, așa că nu erau mai buni decît frații bogatului. Ei mărturiseau că există viață viitoare și judecată, totuși urmăreau să fie bogați pe acest pămînt, la fel ca cel bogat din pildă.

Este arătat apoi un alt principiu. Fie că era vorba de Moise sau de proroci, oamenii erau chemați să asculte doar de Cuvîntul lui Dumnezeu. Și nu există convingeri temeinice decît cele date de acest Cuvînt. Moise și prorocii erau cei trimiși și dacă oamenii nu vor să primească ce le spune Dumnezeu prin ei, nu este altă nădejde pentru oameni. Chiar mărturia învierii Domnului Isus însuși a întîmpinat aceeași necredință ca cea care se arătase în timpul cînd trăia pe pămînt. Iar dacă Lazăr din Betania a fost înviat, mai-marii preoților în loc să recunoască în faptul acesta puterea lui Isus, căutau să-l omoare și pe Lazăr și pe Domnul Isus. Domnul spunea iudeilor care pretindeau că se încred în Moise: „Dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine, pentru că el a scris despre Mine” (Ioan 5.46). Și nu există mîngiere în lumea cealaltă, dacă mărturia Cuvîntului nu-si face lucrarea în conștiința omului în lumea aceasta. Atitudinea față de Dumnezeu și față de Cuvîntul Său în viața aceasta nu poate fi schimbată dincolo de mormînt.

Vedem astfel cât de plină de învățămintele este pilda aceasta. Cât de mare este schimbarea care are loc dintr-o viață înlesnită și plină de lux pe acest pământ, într-un chin veșnic — în timp ce cel sărac în viața aceasta poate intra în bucuria veșniciei! Unii spun că acesta este doar un fel de a vorbi. Și dacă ar fi așa, pentru ce este felul acesta de a vorbi? Pentru că va fi viață după moarte, atât pentru cel drept, cât și pentru cel rău. Acolo soarta lor va fi pecetluită, și pecetluită pentru veșnicie. În loc să critice și să pună întrebări, oamenii mai bine ar ține seama de înștiințări și s-ar încrede în harul lui Dumnezeu, atât de simplu vestit astăzi, și atunci în mod sigur se vor găsi alături de cei care au crezut pe Moise și pe proroci, pe Domnul Isus însuși și pe cei pe care El i-a trimis. Dar dacă întorc spatele unui astfel de har, chiar dacă este vestit de un om cu totul neînsemnat, să fie siguri că dacă stăruie în această neprimire, situația lor devine cu totul fără nădejde, căci ei n-ar crede chiar dacă ar învia cineva dintre cei morți. Când Cuvîntul lui Dumnezeu este lepădat, nu mai există nădejde pentru veșnicie.

Pilda judecătorului nedrept

Luca 18.2-8

Contextul ne spune că pilda aceasta a fost dată cu intenția de a arăta că trebuie să te rogi neîncetat și să nu obosești. Și aceasta este o lecție importantă, căci este o semnificație deosebită în cuvântul acesta: totdeauna. Cineva se poate ruga și poate fi în pace când lucrurile se desfășoară liniștit și ușor, dar poate fi cu totul neliniștit când se ivesc necazuri — atunci cade de oboseală. Alții sînt prea înclinați să negligeze rugăciunea când toate par liniștite, ușoare; ei devin indiferenți și nepăsători, dar sînt treziți să se roage atunci când apar necazuri. Pilda aceasta a fost spusă ca să ne rugăm totdeauna și să nu obosim.

Pilda se remarcă prin contrast, și nu prin exemplu. Un judecător nedrept, unul care nu se teme de Dumnezeu și nu respectă pe aproapele său va asculta pe o văduvă săracă, numai să nu mai fie deranjat de cererile ei repetate. Și apoi vine concluzia: dacă un judecător nedrept poate fi în felul acesta mișcat, de ce n-am aștepta să fim ascultați de un Dumnezeu drept și plin de îndurare? El va răzbuna pe ai Săi în curînd, deși zăbovește față de ei.

Dar cine sînt cei „aleși”? Israel a fost din vechime poporul ales al lui Dumnezeu (Isaia 44.1), apoi sînt cei aleși ai lui Dumnezeu pentru viața veșnică, așa cum este arătat clar în Romani 8, Coloseni 3.12, 2 Timotei 2.10, Tit 1.1. Și aceasta face contrastul și mai puternic. Nu era nici o legătură de rudenie între văduvă și judecătorul nedrept, și totuși ea a obținut ce a cerut. Dar Dumnezeu a ales pe cei ai Săi, i-a adus într-o relație deosebită cu Sine însuși; cu cât mai mult atunci nu va auzi El și nu va răspunde El la strigătele lor? În Romani 8 apostolul întreabă: „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necaz, sau strîmtorare, sau prigonire, sau foamete, sau lipsă de îmbrăcăminte, sau primejdie, sau sabie?... În toate acestea, noi sîntem mai mult decît biruitori prin Acela care ne-a iubit”. Nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu. Deci înțelegem că Dumnezeu iubește pe cei pe care i-a ales și El va răspunde celor pe care-i iubește și le va răsplăti, Răbdarea” la timpul său.

Nu ne îndoim totuși că „cei aleși” din pildă se referă în primul rînd la Israel, la care se referă și cuvintele care urmează: „Cînd va veni Fiul Omului, va găsi El oare credință pe pământ?” Aici, Domnul nostru Se referă la poporul Său pămîntesc; biserica va fi răpită, dar poporul Său ales va fi încă pe pământ. Îi va găsi El arătînd credință în Dumnezeul lor și îi va găsi în pace? Sau mai degrabă ei vor plînge în necazurile lor, atunci cînd Mesia Se va arăta? Multe texte arată încercările prin care va trece poporul lui Dumnezeu în acel timp (Zaharia 12.10) și numai cei care prin credință vor primi un duh de rugăciune potrivit învățaturii pildei acesteia vor fi în pace. Cîtă putere vor avea atunci cuvintele acestea: „Nu va răzbuna Dumnezeu pe aleșii Săi care strigă zi și noapte către El?”

„Pînă cînd, Doamne?” va fi imul din strigătele lor amare (Psalmul 74.10). Deși El zăbovește, „îi va răzbuna îndată.” Deși judecăți aspre așteaptă pe cei necredincioși din Israel, rămășița credincioasă lui Dumnezeu va fi ascultată și răzbunată.

Și tot atât de sigur El ne ascultă și pe noi. Pilda vorbește despre o văduvă și în Orient nimeni nu era mai fără nădejde și mai lipsit ca o văduvă. Aceasta ne amintește un cuvînt al Domnului: „Vor veni zile cînd Mirele va fi luat de la ei și atunci vor posti” (Matei 9.15). Ea are de asemenea un acuzator și tot așa noi avem un potrivnic vicelan și periculos. De aceea să ne rugăm totdeauna și să nu ne lăsăm, căci avem de partea noastră pe Cel care ne scoate din toate necazurile noastre și care este mai grabnic să ne răspundă decît sîntem noi să-l cerem și care ne îndeamnă să ne deschidem larg gura, ca El să ne-o umple.

Pilda vameșului și fariseului

Luca 18.10-14

Ni se spune cu ce ocazie s-a dat pilda aceasta. Ea s-a spus „pentru unii care se încredeau în ei înșiși că sînt drepti și disprețuiau pe ceilalți.”

Rugăciunea fariseului este plină de „eu”. Spune ce are el și ce a făcut el. Îi mulțumea lui Dumnezeu, este adevărat; dar nici un cuvînt despre ce a făcut Dumnezeu pentru el. Într-adevăr, nici un cuvînt că ar fi simțit nevoia ca Dumnezeu să facă vreun lucru pentru el. Nu, el se ruga „în sine” (sau: către sine).

Vameșul, dimpotrivă, nu avea nici un cuvînt de spus în favoarea sa; el simțea ce era. Sta deoparte, nu era vrednic nici să privească spre cer, ci se bătea în piept, mărturisind că era un păcătos și cerea îndurare.

Rezultatul a fost că mai degrabă vameșul s-a dus acasă îndreptățit, decît fariseul. Învățătura nu este în primul rînd calea mîntuirii, totuși cel păcătos și-a luat adevăratul lui loc și s-a dus acasă îndreptățit. Fiind vorba de cei care se justifică pe ei înșiși și disprețuiesc pe alții, Domnul Isus spune drept încheiere: „Oricine se înalță va fi smerit; și oricine se smerește va fi înălțat.” Acestea erau și sînt și acum principiile împărăției lui Dumnezeu. Amîndouă stările sînt portretizate viu atât în cel dintîi Adam, care s-a înălțat pe sine însuși și a căzut, cât și în Domnul nostru, care S-a smerit pe Sine însuși și a fost înălțat.

Un păcătos nu trebuie acum să apeleze la Dumnezeu cu gîndul ca să-L miște și să-L facă să fie îndurător. Dumnezeu vrea să fie plin de îndurare și a trimis pe slujitorii Săi, rugînd pe oameni să se împace cu Dumnezeu și să primească o mîntuire deplină și fără plată. De altă

parte, răscumpărarea a fost împlinită și un creștin este adus într-o asocieră foarte apropiată cu Hristos și este îndemnat să vină cu îndrăzneală la scaunul harului. Și el trebuie să ia locul pe care Dumnezeu i l-a dat, ca un fiu și ca un sfânt, să nu fie mulțumit să se socotească mereu ca un „păcătos mizerabil”. Adevărat, el este ca un datornic față de îndurarea arătată lui în tot timpul vieții lui și nicidecum el nu poate vorbi ca fariseul despre faptele lui. „Deși nu sînt nimic” este adevăratul limbaj al unui creștin; și el are ca exemplu pe Hristos, care S-a smerit și S-a dezbrăcat pe Sine însuși, iar acum este înălțat în măreția cerurilor (Filipeni 2.5-11).

Cît de dornici sîntem după o bună reputație! Hotărît, mulți dintre noi trebuie încă să așteptăm să ne socotim pe noi înșine ca nimic și să ne smerim. Dar cel care se smerește va fi înălțat.

Pilda viticultorilor

Matei 21.33-45; Marcu 12.1-12; Luca 20.9-19

Cuvintele Domnului ne dau și interpretarea pildei acesteia: „Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi (iudei) și va fi dată unui popor care va aduce roadele cuvenite”. Acesta a fost rezultatul, după nereușita repetată a obținerii de roade de la viticultori și după ce în final, cu toată îndelunga răbdare a stăpînului, ei s-au arătat răzvrățiți pe față și ucigași.

Imaginea este luată din Orient, unde oamenii de obicei nu plătesc în bani închirierea pămîntului, ci în roade — un anumit procent din ce dă pămîntul, potrivit naturii solului și altor condiții. În unele cazuri se putea plăti și în bani, așa cum citim în Cîntarea Cîntărilor 8.11: „Solomon avea o vie la Baal-Hamon; a încredințat via unor păzitori și fiecare trebuia să aducă pentru rodul ei o mie de arginți.” Și versetul 12 pare să arate proporția care trebuia să fie pentru cel care lucrează și pentru cel care este stăpîn. „Via mea, care este a mea, este înaintea mea. Cei o mie de arginți să fie ai tăi, Solomon, și două sute fie celor ce păzesc rodul.” Ar fi fost ca în pilda noastră, atunci cînd proprietarul pune la dispoziție via, teascul, turnul și toate, în afară de muncă. Dar cînd terenurile arabile sînt arendate în Orient, un procent mai mic decît acesta este plătit pentru chirie, muncitorii trebuind să caute sămîntă, unelte etc. și să muncească; în acest caz urma să se plătească a zecea parte din produse.

Situația unui proprietar care pune la dispoziție toate lucrurile și care pretinde cea mai mare parte din produse se aplică la ceea ce Dumnezeu a făcut pentru Israel. El i-a luat ca pe niște aramei gata să piară (Deuteronom 26.5), a făcut totul pentru ei și apoi era normal să primească roade.

Citim că „după ce au auzit pildele Lui, preoții cei mai de seamă și fariseii au înțeles că Isus vorbea despre ei.” Nu se putea să nu înțeleagă aplicarea pildei acesteia, deoarece ei citiseră în prorocul Isaia 5.1,2: „Voi cînta Preaiubitului meu cîntarea Preaiubitului meu despre via Lui. Preaiubitul meu avea o vie, pe un deal foarte roditor. I-a săpat pămîntul, l-a curățit de pietre și a sădit în el vițele cele mai alese. A zidit un turn în mijlocul ei și a săpat și un teasc; aștepta să-i facă struguri buni, dar a făcut struguri sălbatici.”

Cuvintele acestea sînt foarte mișcătoare: „Ce as mai fi putut face viei Mele și nu i-am făcut? Pentru ce a făcut ea struguri sălbatici, cînd Eu mă așteptam să producă struguri buni?” Nu mai era îndreptare; gardul era rupt, zidurile dărîmate și via părăsită. Nu putea să fie vreo greșeală din partea aceluia care era stăpînul viei. „Via Domnului Oștirilor era casa lui Israel și bărbații lui Iuda sînt planta plăcerii Lui.

El Se aștepta la judecată și iată, sînge vărsat; la dreptate și, iată, strigăte de apăsare!”

În zilele cînd Domnul Isus era pe pămînt, Israel nu avea decît să privească înapoi și să vadă că prorocia aceasta se împlinise. Israel nu era în acel timp o vie înfloritoare, nici o vie plină de roade; fusese așa altădată, cel puțin într-o anumită măsură. Acum ei aveau să audă că pedeapsa îi amenința. Ei se purtasera rău cu prorocii lui Dumnezeu, i-au ucis cu pietre pe cei trimiși, iar acum Fiul era prezent înaintea lor. Cum se vor purta cu El? El a fost piatra care avea să devină capul unghiului, dar pe care zidarii aveau s-o lepede. El era piatra de care ei s-au împiedicat și au căzut, cînd El era printre ei în har; cînd va veni însă în judecată, cei care L-au lepădat vor fi sfărîmați.

Dar deși căpeteniile lui Israel au înțeles că Domnul vorbea despre ei și deși văzuseră prorocia lui Isaia împlinită chiar în mijlocul lor, totuși toate acestea n-au avut urmări asupra lor. Ei căutau mereu să pună mîna pe El, dar se temeau de popor, în felul acesta ei arătau cît de dreaptă este pilda, Împărăția lui Dumnezeu (nu a cerurilor, căci ei n-o aveau) avea să fie luată de la ei și „dată unui neam care va aduce roadele cuvenite”.

Cît de caracteristică este expresia aceasta: „să punem stăpînire pe moștenirea lui”, „moștenirea va fi a noastră”! Da, omul — și în cazul acesta omul religios — dorește să înlăture orice control al lui Dumnezeu, să pună mina pe stăpînire și să-și urmeze liber căile lui stricate. Omorarea lui Hristos este culmea păcatului omului: firea omului s-a dovedit fără nădejde de rea.

O lecție folositoare putem învăța din pilda aceasta. Dumnezeu a întrebat ce ar mai fi putut face pentru Israel? Și nu am putea întreba și noi: ce ar fi putut face mai mult pentru Biserica Sa? Cînd privim la ce era la început și la ce este încă în gîndul lui Dumnezeu — „stîlpul și temelia adevărului”, „trupul lui Hristos”, „un singur trup”, „casa Lui” etc. — și vedem starea ei de ruină și de stricăciune, nu putem decît să ne întristăm, să ne smerim, că Hristos va trebui să spună către cea care poartă numele de Biserica Sa: „Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, te voi vărsa din gura Mea”.

Pilda cinei celei mari

Luca 14.16-24

Pilda aceasta este foarte asemănătoare cu cea a nunții fiului de împărat din Matei 22. Însă pilda din Matei 22 a fost rostită de Domnul Hristos în templu, înaintea marilor preoți și a bătrînilor, cînd căpeteniile lui Israel căutau să-L omoare. Iar pilda din Luca a fost dată în casa unei căpetenii dintre farisei, înaintea ultimei Sale călătorii spre Ierusalim.

Învățătura în amîndouă ocaziile este aceeași, desi unele amănunte diferă.

În Matei era „un împărat”, în Luca „un om oarecare”. În Matei era nunta fiului de împărat, în Luca este o cină mare.

Dumnezeu a pregătit cu un preț foarte mare o masă bogată pentru păcătoși și îi invită la masa Lui, să poată fi în legătură personală cu El. Evanghelia este o chemare la nuntă. Bucuria reală este roada Duhului Sfânt, cunoscută de cel care stă la masă cu Tatăl și împărtășește aceleași lucruri care Îl satisfac pe fericitul Dumnezeu.

Prin evanghelie ni se spune: toate sînt gata! Din fire nu înțelegem că sîntem incapabili de a contribui cu ceva la mîntuirea noastră. Cel chemat la masă nu trebuie să aducă daruri lui Dumnezeu, ci el urmează să primească daruri de la Dumnezeu. Dacă aș gîndi că trebuie să împlinesc unele cerințe, în afara credinței în Hristos, ca să pot sta în prezența lui Dumnezeu, aș nesocoti harul Său. El m-a chemat fără să aștepte să găsească ceva vrednic în mine; El știa cît de nevrednic eram, înainte de a mă fi chemat.

Iudeii invitați la cină s-au scuzat cu lucruri care nu erau rele în ele însele, însă care dovedeau că singura lor preocupare era pentru interesele lor mărunte și nu aveau timp și inimă pentru Dumnezeu. Ei trăiau numai pentru prezent și toți s-au scuzat că nu pot veni. Unul se duce la cîmp — la bucata lui de pămînt. Un altul, la afacerile lui — cei cinci perechi de boi. Dar se putea să cumpere cineva boi fără să-i fi încercat mai întîi? Iar un al treilea abia s-a căsătorit. Toate erau lucruri cu totul naturale, care n-ar fi trebuit să-i împiedice să vină la masă; ei însă „au început să se scuze.”

Glasul lui Dumnezeu nu mai atinge nici o coardă a inimii omenești. Lucrurile dumnezeiești și curate nu plac inimii omenești, dar lucrurile murdare și păcătoase îl atrag pe om. În Romani 3.11 ni se spune că nu este nici unul care să-L caute pe Dumnezeu, nici unul măcar. Fiind sub stăpînirea păcatului, toată ființa omului este îndreptată numai spre rău, chiar cînd aparent ar face lucruri normale, la locul lor. Totul este stricat în om, inclusiv voința lui. „Învățătura voinței libere întărește pretenția omului natural că n-ar fi în întregime pierdut. Toți cei care n-au fost convinși adînc de păcat, toți cei a căror convingere este întemeiată pe păcate mari, exterioare, cred mai mult sau mai puțin în voința liberă” (J.N.D.). Ca să aibă voință liberă, omul ar trebui să fie neutru față de bine și față de rău; dar el este păcătos, este deja înclinat spre păcat. De aceea este nevoie ca prin experiențe amare să învățăm totală noastră stricăciune înaintea lui Dumnezeu. Iar crucea lui Hristos spune că omul nu-L vrea pe Dumnezeu, nici chiar atunci cînd El vine la om în har.

Dumnezeu însă nu rămîne străin față de starea noastră decăzută, El este activ și pune toate în mișcare ca oamenii să-L cunoască pe Hristos, să vină la ospăț. El ia inițiativa și El continuă lucrarea de mîntuire, căci omul niciodată nu s-ar îndrepta spre Dumnezeu, dacă ar fi lăsat la propriile lui înclinații sau capacități. Este nevoie de o lucrare deosebită a lui Dumnezeu, este îndeosebi misiunea Duhului Sfânt, „robul” din pildă, care se duce să invite pe oameni la masă.

În Luca nu avem purtarea plină de răutate față de cei trimiși să-i invite la masă, nici pedepsirea celor ce i-au tratat rău, nici arderea cetăților lor, ca în Matei. Fiul Împăratului din Matei este în mod clar Mesia, iar refuzul de a veni la nuntă este lepădarea Mesiei. De altă parte, invitația în Luca merge și mai departe, a doua chemare fiind pe străzile cetății, să adune pe săraci, pe schilozi, pe orbi și pe șchiopi. A treia chemare este la drumuri și la garduri, aceasta fiind evanghelia îndreptată spre cei dintre neamuri. În Luca nu există oaspetele fără haina de nuntă, care pare să confirme gîndul că această haină era dăruită de împăratul care dăduse masa. Haina de nuntă este însăși Persoana Domnului Hristos: numai îmbrăcați în El ne putem prezenta și putem fi acceptați înaintea lui Dumnezeu.

Învățătura în amîndouă evangheliile este asemănătoare. Cineva spusese Domnului Isus: „Ferice de acela care va mîncă pîine în împărăția lui Dumnezeu” (Luca 14.15). Dar El le-a spus despre o masă chiar de pe acum, în prezent. Dumnezeu a făcut o sărbătoare a harului și slujitorii Săi încă invită pe păcătoși. Cina cea mare de asemenea poate fi privită ca o sărbătoare ce se continuă, căci nu citim că s-ar fi terminat.

Cît de mult trebuie să ne bucure și aceste cuvinte: o cină „mare”! Este într-adevăr fără limite cu privire la provizii, fără limite în ce privește invitația. Cuvîntul îndreptat spre slujitori este: „Siliți-i să intre, ca să mi se umple casa!” Dumnezeu urmărește un scop și mai înalt decît mîntuirea noastră: să-L slăvească pe Domnul Hristos, să l se umple casa. Vor fi numai cîțiva care să-L satisfacă pe El, care a plătit un astfel de preț de răscumpărare, moartea Sa pe cruce? Nu! Casa Lui trebuie să fie umplută. Vestiți lucrul acesta în depărtări, la timp și ne la timp, strigați: Veniți, căci toate sînt gata!

Pilda minelor

Luca 19.12-27

Contextul acestei pilde ne spune de ce a rostit-o Domnul Isus: pentru că erau aproape de Ierusalim și pentru că ei gîndeau că împărăția lui Dumnezeu se va arăta îndată. Hristos este „omul de neam ales” care așteaptă să vină timpul cînd își va primi împărăția. Aceasta nu trebuie confundată cu nădejdea venirii Domnului nostru ca să răpească Adunarea. Pilda se referă la împărăție și este în legătură cu Ierusalimul, fapt care va avea loc după ce sfinții vor fi răpiți de Domnul în văzduh. Este totuși demn de notat că pilda reprezintă pe aceleași persoane care au primit „mine” cînd Domnul a plecat și care vor fi în viață cînd El Se întoarce și îi cheamă pe acești robi să-și dea socoteala de administrația lor, deși veacuri s-au dus între plecarea Sa și venirea Sa din nou. Toți trebuie să fie credincioși în timp ce așteaptă venirea Sa din nou și toți trebuie să dea o socoteală. O „mină” este a șazecea parte dintr-un talant, aproximativ 600 grame sau salariul mediu pe 3 luni. Aici, „mina” este o monedă. Fără îndoială, fiecare a fost izbit de asemănarea dintre pilda aceasta și cea a talanților din Matei 24. Deosebirea importantă este că acolo fiecare a primit cîte o sumă diferită, unul zece talanți, altul cinci, un altul un talant, în timp ce aici toți au primit aceeași sumă, o mină. Aplicarea ei pentru noi nu este numai pentru darurile speciale primite, ci și pentru simpla credincioșie în mărturia creștină. Nu este vorba de daruri naturale, ci de lucrarea Duhului Sfânt pentru a da mărturie. Aici persoanele sînt descrise ca robi, așa cum în multe alte locuri cei care mărturisesc a fi robi sînt socotiți așa cum pretind și devin răspunzători potrivit cu numele pe care-l poartă. Matei prezintă înțelepciunea și suveranitatea Celui ce dă talanți în mod diferit, potrivit aptitudinilor robilor Săi; Luca subliniază îndeosebi răspunderea robilor, care au primit toți aceeași sumă. Se vorbește și de o altă categorie de persoane: cetățenii. Aceștia au trimis un mesaj după el, spunînd: „Nu vrem ca omul acesta să împărătească peste noi.” Și despre aceștia citim: „Cît despre acei vrăjmași ai mei, care n-au vrut să împărătesc eu peste ei, aduceți-i încoace și tăiați-i înaintea mea.” Aceștia sînt fără îndoială în primul rînd iudeii, ei sînt cetățenii din poporul Său, deși felul lor disprețuitor de a vorbi este un fel al omului în general. Iudeii nu numai că nu l-au primit pe Isus ca Împărat cînd era în umilire pe pămînt, dar nu l-au dorit nici cînd era în slavă și cînd apostolul Petru și apoi Ștefan îi îndemnau să-L primească. Dar ceilalți sînt robi

și doi dintre ei au folosit bine mina lor și, când stăpînul s-a întors, au primit o aprobare și o răsplată, potrivit cu cît au cîștigat. Însă unul i-a dat înapoi mina și l-a învinuit cu obrăznicie pe stăpîn. El înfășurase mina „într-un ștergar”, în loc s-o pună în comerț. Totuși îl recunoaște pe stăpîn ca „domn”, deci era obligat să facă ce putea mai bine pentru stăpînul lui. Și chiar dacă el gîndea că stăpînul este un om aspru, nu era deloc mai puțin răspunzător să-și facă datoria, căci acela îi era stăpînul. La urmă, fiecăruia i se dă o parte din slava împărăției, potrivit lucrării de rob. Tot ce am dobîndit aici pe pămînt în cunoașterea lui Dumnezeu, nu se pierde în lumea cealaltă; dimpotrivă, cu atît vom primi mai mult. Slava moștenirii ne este dată potrivit lucrării. Acum cu cît îl cunoști mai bine, cu atît ești mai credincios în lucrarea Lui. Răsplățile — stăpînirea peste cetăți — arată desigur o legătură deosebită cu Israel, totuși ele ilustrează în mod izbitor datoria noastră ca slujitori ai lui Hristos. Îl numim Domn și Stăpîn — și așa este El. Și noi, ca slujitori ai Săi, avem obligația de a-L sluji și a asculta de El. Ar trebui să socotim ca un privilegiu cu totul deosebit să facem vreo lucrare pentru un astfel de Domn, Căruia îi datorăm tot ce sîntem și tot ce avem. Și aici este răspunderea noastră. O mină este dată fiecăruia dintre noi, cu îndemnul: „Pune-o în negoț pînă mă voi întoarce” (Expresia aceasta „a pune în negoț” nu se mai găsește în altă parte a Noului Testament). Folosește ce daruri ai, nu pentru tine, ci pentru Stăpînul tău. Răsplata ta va fi în viitor. Mina pe care robul necredincios o avea este dată celui care a cîștigat alte zece mine, fapt care ne dezvăluie principiul important că celui care folosește darurile Sale i se dă mai mult, însă celui care nu le folosește i se ia și ce avea. Cît de asemănător este lucrul acesta cu aceste cuvinte solemne: „Dacă deci lumina care este în tine este întuneric, cît de mare trebuie să fie întunericul acesta!” De am fi găsiți credincioși în folosirea darurilor pe care Dumnezeu ni le-a încredințat! Aceasta va fi desigur pentru binele nostru, căci dacă luăm jugul Lui asupra noastră, vom găsi odihnă pentru sufletele noastre. Și aceasta va fi pentru slava Sa. Ce bine ar fi ca fiecare să folosească darurile pe care le are, în loc să se tot plîngă de lipsa vreunui dar, și să-și aducă aminte de cuvintele: „Cine udă pe alții va fi el însuși udat.”

clickbible.org